

Warszawa, dnia 7 stycznia 2015 r.

Opinia do ustawy o rybołówstwie morskim

(druk nr 804)

I. Cel i przedmiot ustawy

Ustawa z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim ma zastąpić regulacje zawarte w dotychczas obowiązującej oraz wielokrotnie nowelizowanej ustawie w z dnia 19 lutego 2004 r. o rybołówstwie.

Ustawa dostosowuje tę gałąź prawa do prawodawstwa Unii Europejskiej, w szczególności w zakresie do kontroli i nadzoru nad wykonywaniem rybołówstwa morskiego oraz zarządzania żywymi zasobami morskimi, w tym przyznawania określonych uprawnień do prowadzenia połowów.

Wykonywanie rybołówstwa morskiego jest w systemie prawa Unii Europejskiej uregulowane przede wszystkim w drodze rozporządzeń, które są co do zasady stosowane wprost, często jednak wymagając od państw członkowskich uchwalenia przepisów koniecznych do ich właściwego wykonania.

Analizowana ustawa wykonuje przepisy :

- 1) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2930/86 z dnia 22 września 1986 r. określającego parametry statków rybackich (Dz. Urz. WE L 274 z 25.09.1986, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 4, t. 1, str. 214, z późn. zm.);
- 2) rozporządzenia Komisji (WE) nr 26/2004 z dnia 30 grudnia 2003 r. dotyczącego rejestru statków rybackich Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 5 z 09.01.2004, str. 25, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 4, t. 7, str. 3);
- 3) rozporządzenia Rady (WE) nr 812/2004 z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającego środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach i zmieniającego

- rozporządzenie (WE) nr 88/98 (Dz. Urz. UE L 150 z 30.04.2004, str. 12, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 4, t. 7, str. 91);
- 4) rozporządzenia Rady (WE) nr 708/2007 z dnia 11 czerwca 2007 r. w sprawie wykorzystania w akwakulturze gatunków obcych i niewystępujących miejscowo (Dz. Urz. UE L 168 z 28.06.2007, str. 1, z późn. zm.);
 - 5) rozporządzenia Rady (WE) nr 1098/2007 z dnia 18 września 2007 r. ustanawiającego wieloletni plan w zakresie zasobów dorsza w Morzu Bałtyckim oraz połowów tych zasobów, zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 2847/93 i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 779/97 (Dz. Urz. UE L 248 z 22.09.2007, str. 1, z późn. zm.);
 - 6) rozporządzenia Rady (WE) nr 199/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie ustanowienia wspólnotowych ram gromadzenia danych, zarządzania nimi i ich wykorzystywania w sektorze rybołówstwa oraz w sprawie wspierania doradztwa naukowego w zakresie wspólnej polityki rybołówstwa (Dz. Urz. UE L 60 z 05.03.2008, str. 1, z późn. zm.);
 - 7) rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiającego wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylającego rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 (Dz. Urz. UE L 286 z 29.10.2008, str. 1, z późn. zm.);
 - 8) rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006 (Dz. Urz. UE L 343 z 22.12.2009, str. 1, z późn. zm.);
 - 9) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 404/2011 z dnia 8 kwietnia 2011 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (Dz. Urz. UE L 112 z 30.04.2011, str. 1, z późn. zm.);

- 10) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.).

Ustawa reguluje te zagadnienia z zakresu prawa unijnego, które zostały pozostawione do rozstrzygnięcia dla państw członkowskich Unii Europejskiej, określając zasady wykonywania rybołówstwa morskiego oraz tryb postępowania, w tym zakres zadań i właściwość organów, w sprawach nadawania, cofania i zawieszania uprawnień do wykonywania rybołówstwa morskiego, racjonalnego prowadzenia połowów, w tym ochrony żywych zasobów morza oraz nadzoru nad wyładunkiem i przeladunkiem organizmów morskich.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 21 ustawy, rybołówstwo morskie, to rybołówstwo komercyjne, rybołówstwo rekreacyjne, połów organizmów morskich w celach prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych albo w celu kształcenia, w zakresie rybołówstwa morskiego, a także zarybianie oraz chów lub hodowla organizmów morskich, wprowadzanie do obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej lub przenoszenie na tych obszarach organizmów morskich gatunków obcych lub organizmów morskich niewystępujących miejscowo.

Rybołówstwo komercyjne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może być wykonywane przez armatora, którego siedziba albo miejsce zamieszkania znajduje się na tym terytorium, wyłącznie statkami o polskiej przynależności wpisanymi do rejestru statków rybackich, na które została wydana licencja lub specjalne zezwolenie połowowe.

W art. 9 ustawy wyodrębniono segmenty floty obejmujące statki rybackie, przy użyciu których prowadzi się rybołówstwo komercyjne:

- 1) na wodach otwartych Morza Bałtyckiego, obszarach wyłącznej strefy ekonomicznej i morza terytorialnego, Zatoki Puckiej i Zatoki Gdańskiej, o długości całkowitej nie mniejszej niż 5 m;
- 2) na obszarach, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej oraz na obszarach na północ od granicy między wodami morskimi a wodami śródlądowymi

wyznaczonej w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 3 – o długości całkowitej do 12,00 m;

3) na pozostałych obszarach morskich.

Rejestr statków rybackich prowadzi w formie elektronicznej minister właściwy do spraw rybołówstwa, wydając na wniosek właściciela decyzje dotyczące dokonywania wpisu statku do rejestru.

W art. 15 ustawy określono katalog przesłanek, których wystąpienie skutkować będzie odmową dokonania wpisu statku do rejestru. Minister odmówi dokonania wpisu m.in. jeżeli wpis spowodowałby przekroczenie indywidualnej zdolności połowowej, którą dysponuje właściciel statku, przekroczenie zdolności połowowej w danym segmencie floty, do którego miałby zostać wpisany statek, lub jeżeli statek znajduje się we wspólnotowym wykazie statków prowadzących połowy nielegalne, nieraportowane i nieuregulowane.

Zgodnie z art. 20 ustawy, statek rybacki, przy użyciu którego wykonuje się rybołówstwo komercyjne, powinien być oznakowany oznaką rybacką, nadawaną na wniosek właściciela przez właściwego dla portu macierzystego statku, okręgowego inspektora rybołówstwa morskiego.

Na podstawie art. 22 ustawy, każdy właściciel statku rybackiego dysponuje indywidualną zdolnością połowową, która stanowi sumę zdolności połowowych określonych w tym przepisie, w tym zdolności połowowej statku rybackiego, zdolności połowowej przyznanej przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa w ramach podziału dodatkowej zdolności połowowej lub zdolności połowowej przekazanej przez właściciela innego statku rybackiego.

Dodatkowa zdolność połowowa jest przyznawana przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa w drodze decyzji, właścicielowi statku rybackiego, na jego wniosek, nie częściej niż raz na pięć lat, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 23 ustawy. Minister ogłaszać ma, nie rzadziej niż raz na 12 miesięcy, na stronie internetowej urzędu obsługującego tego ministra, informację o wielkości dodatkowej zdolności połowowej przeznaczonej do podziału.

W rozdziale 4 ustawy określono zasady przyznawania licencji połowowych. Na podstawie art. 33 ustawy minister właściwy do spraw rybołówstwa na wniosek armatora statku rybackiego, wydawać będzie licencje w drodze decyzji:

- 1) na statek rybacki, który został wpisany do rejestru i nie został uznany za wycofany z wykonywania rybołówstwa komercyjnego;
- 2) jeżeli zmiana wpisu w rejestrze dokonana na wniosek właściciela statku rybackiego skutkuje koniecznością zmiany danych zawartych w wydanej licencji.

Zgodnie z art. 40 ustawy, wykonywanie rybołówstwa komercyjnego w danym roku kalendarzowym wymagać ma uzyskania specjalnego zezwolenia połowowego, wydawanego przez ministra albo okręgowego inspektora rybołówstwa morskiego, na wniosek armatora, na statek rybacki, na który została wydana licencja.

W rozdziale 6 ustawy wskazano zasady podziału ogólnych kwot połowowych. Ogólna kwota połowowa, to maksymalna liczba sztuk lub masa organizmów morskich danego gatunku, przyznawana Rzeczypospolitej Polskiej do odłowienia w danym okresie na określonym obszarze, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przyznawania poszczególnym państwom członkowskim Unii Europejskiej uprawnień do połowów poszczególnych gatunków organizmów morskich oraz określana na dany rok kalendarzowy przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa do odłowienia na określonym obszarze.

Rozdział 9 ustawy określa tryb postępowania w sprawie poważnych naruszeń przepisów Wspólnej Polityki Rybołówstwa (WPR), o których mowa w prawodawstwie Unii Europejskiej. Okręgowy inspektor rybołówstwa morskiego przyznawał będzie kapitanowi lub armatorowi statku wykonującemu rybołówstwo komercyjne punkty za poważne naruszenia przepisów WPR. W przypadku zgromadzenia przez kapitana statku rybackiego liczby punktów określonej w przepisach unijnych, nie będzie on mógł pełnić funkcji kapitana statku rybackiego przez odpowiednie okresy tam wskazane.

W dziale III ustawy uregulowano zasady prowadzenia rybołówstwa niekomercyjnego. Zgodnie z art. 84, połowy organizmów morskich w celach prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych albo w celu kształcenia, w zakresie rybołówstwa morskiego, mogą być prowadzone po uzyskaniu pozwolenia wydawanego, w drodze decyzji, przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa.

Zgodnie z kolei z art. 90 ustawy, wykonywanie rybołówstwa rekreacyjnego może być prowadzone na podstawie pozwolenia okręgowego inspektora rybołówstwa morskiego na wykonywanie rybołówstwa rekreacyjnego wydanego dla organizatora zawodów sportowych na prowadzenie połowów z brzegu lub ze statku, dla armatora statku na prowadzenie

połowów z jego statku albo na podstawie dowodu uiszczonej opłaty – w przypadku osób fizycznych.

Zezwolenia ministra właściwego do spraw rybołówstwa wymagać będzie także prowadzenie na obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej chowu lub hodowli organizmów morskich albo zarybiania (art. 97).

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa uchwalona przez Sejm na 83. posiedzeniu w dniu 19 grudnia b.r. pochodziła z przedłożenia rządowego. Rada Ministrów zadeklarowała, że projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt wpłynął do Sejmu w dniu 21 listopada 2014 r. (druk sejmowy nr 2919) i został skierowany do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu. Po tym, jak wniosek o odrzucenie projektu w pierwszym czytaniu nie znalazł poparcia posłów, projekt skierowano do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

W toku prac nad ustawą, wprowadzono do niej szereg poprawek. Najbardziej istotna zmiana polegała na usunięciu z projektu przepisów wprowadzających dla armatorów statków rybackich tzw. wieloletnie udziały połowowe.

Za przyjęciem ustawy głosowało 420 posłów, przy braku głosów przeciw i 1 głosie wstrzymującym się.

III. Uwagi szczegółowe

- 1) Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 21, rybołówstwo morskie obejmuje m.in. także "połów organizmów morskich w celach prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych albo w celu kształcenia, w zakresie rybołówstwa morskiego". Treść takiej normy prawnej może powodować szereg wątpliwości interpretacyjnych. Po pierwsze, użycie spójnika "albo" sugeruje, że ustawodawca wyklucza jednoczesne prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych oraz kształcenia. Po drugie nie jest jasne, czy zamieszczone między przecinkami doprecyzowanie ", w zakresie rybołówstwa morskiego," dotyczy jedynie kształcenia, czy również badań naukowych lub prac rozwojowych. Wyodrębnienie tego fragmentu wydaje się przemawiać za tą drugą ewentualnością. Wówczas jednak połowy organizmów morskich w celach prowadzenia

badania naukowych lub prac rozwojowych zostaną istotnie ograniczone, w porównaniu do dotychczasowego stanu prawnego. Ustawa z dnia 19 lutego 2004 r. o rybołówstwie posługuje się bowiem ogólnym określeniem "połowy organizmów morskich w celach naukowo-badawczych albo szkoleniowych". Z dniem wejścia w życie analizowanej ustawy, połowy w celach naukowych będą dozwolone tylko dla jednostek działających stricte w zakresie rybołówstwa morskiego, ale już nie w zakresie np. biologii morza, ekologii itp.

Dodatkowo, w przepisie administracyjnokarnym (art. 128 w ust. 1 w pkt 1) doprecyzowanie "w zakresie rybołówstwa morskiego" nie jest poprzedzone przecinkiem, odnosząc się tylko do kształcenia. Z formalnego punktu widzenia oznacza to, że prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych, w zakresie innym niż rybołówstwo morskie, choć zabronione, nie będzie zagrożone karą pieniężną.

Przedstawione poniżej propozycje poprawek zmierzają do usunięcia tych wątpliwości poprzez jednoznaczne przesądzenie, iż dookreślenie "w zakresie rybołówstwa morskiego" odnosi się tylko do kształcenia, natomiast połowy organizmów morskich w celach prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych mogą prowadzić także jednostki, które nie działają na kierunku rybołówstwo morskie.

Propozycja poprawki:

- 1) w art. 1 w ust. 1 w pkt 4 w lit. a, w art. 2 w ust. 1 w pkt 21, w art. 45 w pkt 2, w art. 47 w ust. 3 w pkt 6, w art. 84 w ust. 1 i 7, w art. 85, w art. 87 w ust. 1, w art. 89 w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w pkt 1, w art. 128 w ust. 2 oraz w art. 134 w pkt 2 w lit. b, w ust. 23 w pkt 1 wyrazy „prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych albo w celu kształcenia, w zakresie rybołówstwa morskiego” zastępuje się wyrazami „prowadzenia badań naukowych, prac rozwojowych lub w celu kształcenia w zakresie rybołówstwa morskiego”;
- 2) w dziale III tytuł rozdziału 1 otrzymuje brzmienie:
„Połowy organizmów morskich w celach prowadzenia badań naukowych, prac rozwojowych lub w celu kształcenia w zakresie rybołówstwa morskiego”;
- 3) w art. 84 w ust. 2 w pkt 1 skreśla się wyrazy „, w zakresie rybołówstwa morskiego”
- 4) w art. 84 w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „, kształcących w zakresie rybołówstwa morskiego” zastępuje się wyrazami „, kształcącej w zakresie rybołówstwa morskiego”;

- 5) w art. 84 w ust. 3 we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „, w zakresie rybołówstwa morskiego,”;
- 6) w art. 86 skreśla się wyrazy „w zakresie rybołówstwa morskiego,”;
- 7) w art. 88 w ust. 1 i 2 skreśla się wyrazy „w zakresie rybołówstwa morskiego,”;
- 8) w art. 128 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „w celu prowadzenia badań naukowych lub prac rozwojowych albo w celu kształcenia w zakresie rybołówstwa morskiego” zastępuje się wyrazami „w celu prowadzenia badań naukowych, prac rozwojowych lub w celu kształcenia w zakresie rybołówstwa morskiego”;

- 2) Art. 5 pkt 2 ustawy wprowadza zakaz używania **przy prowadzeniu połowów organizmów morskich** materiałów wybuchowych, środków odurzających, trujących lub zanieczyszczających środowisko morskie. Z kolei art. 116 nakłada karę pieniężną na każdego, kto **podczas wykonywania rybołówstwa morskiego** używa materiałów wybuchowych, środków odurzających, trujących lub zanieczyszczających środowisko morskie. Normy te muszą zostać ujednocnione, ponieważ przepis karny musi odpowiadać przepisowi określającemu nakaz lub zakaz zagrożony karą.

Propozycja poprawki

w art. 116 wyrazy „podczas wykonywania rybołówstwa morskiego” zastępuje się wyrazami „przy prowadzeniu połowów organizmów morskich”;

- 3) W art. 14 w ust. 5 w pkt 4 posłużono się określeniem pozwolenie radiowe na używanie stacji statkowej w **śłużbie radiotelekomunikacji morskiej**, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, podczas gdy w art. 150 ust. 2 pkt 2 tej ustawy mowa jest o **śłużbie radiokomunikacyjnej morskiej**.

Propozycja poprawki

w art. 14 w ust. 5 w pkt 4 wyrazy „w śłużbie radiotelekomunikacji morskiej” zastępuje się wyrazami „w śłużbie radiokomunikacyjnej morskiej”,

- 4) Decyzjom wydanym na podstawie art. 19 ust. 3, art. 43 ust. 3, art. 79 ust. 6, art. 87 ust. 2, art. 97 ust. 6 oraz art. 98 ust. 10 „nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności”. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 14 października 2009 r. (sygn. akt Kp 4/09) zauważył, że zwrot taki można rozumieć dwojako: jako obowiązek nadania takiego rygoru przez organ, albo jako informację, że rygor taki nadano w akcie normatywnym.

Trybunał zaznacza, że art. 130 § 3 K.p.a. mówi o dwóch wypadkach wykonania decyzji nieostatecznych: po pierwsze gdy decyzji został nadany rygor natychmiastowej wykonalności (art. 108), po drugie gdy decyzja podlega wykonaniu z mocy ustawy. Może zatem powstać wątpliwość, czy organ musi wydawanej decyzji nadać rygor czy też są to decyzje, o których mowa w art. 130 § 3 pkt 2 k.p.a. (podlegające wykonaniu z mocy samej ustawy). Ponieważ intencją ustawodawcy było jak się wydaje zapewnienie natychmiastowego wykonania decyzji z mocy samego prawa, rozważyć należy przyjęcie następujących poprawek.

Propozycje poprawek:

1) w art. 19 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, podlega natychmiastowemu wykonaniu.”;

2) w art. 43 ust. 3 otrzymuje brzmienie

„3. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.”;

3) w art. 79 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 3, w części dotyczącej przyznania punktów za poważne naruszenia, podlegają natychmiastowemu wykonaniu”;

4) w art. 87 ust. 2 otrzymuje brzmienie::

„Decyzja, o której mowa w ust. 1, podlega natychmiastowemu wykonaniu.”;

5) w art. 97 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Decyzja, o której mowa w ust. 5 pkt 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu.”;

6) w art. 99 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Decyzja, o której mowa w ust. 9 pkt 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu.”;

5) Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 2, organ, który wydał specjalne zezwolenie połowowe, zawiesza je, w drodze decyzji, w przypadku gdy w okresie 6 miesięcy została dwukrotnie wydana armatorowi **decyzja w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za poważne naruszenie przepisów o rybołówstwie komercyjnym**. Ponieważ ustawa nie posługuje się takim określeniem, chodzi jak się wydaje o kary pieniężne za poważne naruszenie przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (WPR), o których mowa w art. 126.

Propozycja poprawki

w art. 43 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „kary pieniężnej za poważne naruszenie przepisów o rybołówstwie komercyjnym” zastępuje się wyrazami „kary pieniężnej za poważne naruszenie przepisów WPR, o której mowa w art. 126”,

- 6) W myśl art. 106 ustawy, w zakresie w niej nieuregulowanym, jeżeli jest to niezbędne dla ochrony żywych zasobów morza i zachowania porządku przy połowach, okręgowi inspektorzy rybołówstwa morskiego mogą wydawać przepisy porządkowe, zawierające zakazy lub nakazy określonego zachowania. Przepisy porządkowe, o których mowa, ustanawia się w formie zarządzenia porządkowego oraz ogłasza w wojewódzkim dzienniku urzędowym właściwym ze względu na terytorialny zakres obowiązywania tego zarządzenia. Instytucja zarządzenia porządkowego została przeniesiona z dotychczas obowiązującej ustawy, a jest w swej istocie zbliżona do rozporządzeń porządkowych wydawanych przez wojewodów na podstawie art. 60 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie. Rozporządzenia wojewody - jako przepisy o władczym charakterze - są aktami prawa miejscowego, ponieważ w świetle art. 87 ust. 1 Konstytucji RP, tylko takie akty mogą być źródłami powszechnie obowiązującego prawa na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Zarządzenia porządkowe okręgowych inspektorów rybołówstwa morskiego również zawierają adresowane do obywateli zakazy lub nakazy określonego zachowania, obwarowane karami jak za wykroczenia. Zważywszy na treść Rozdziału III Konstytucji, stanowienie takich przepisów w drodze zarządzenia byłoby niekonstytucyjne, ponieważ regulacje takie muszą wynikać z prawa powszechnie obowiązującego. W tej sytuacji wypada rozważyć, czy nie należałoby jednoznacznie przesądzić o charakterze prawnym zarządzeń porządkowych okręgowych inspektorów rybołówstwa morskiego.

Propozycja poprawki

w art. 106 w ust. 2 po wyrazach „w formie zarządzenia porządkowego” dodaje się wyrazy „, stanowiącego akt prawa miejscowego”,

- 7) W art. 144 ustawy zaproponowano, aby wchodziła ona w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Czternastodniowe *vacatio legis* spełnia co prawda minimalne wymogi wynikające z ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i

niektórych innych aktów prawnych, może być jednak uznane za zbyt krótkie zważywszy na obszerność nowej regulacji i związane z tym problemy w zakresie dostosowania działalności prowadzonej przez adresatów ustawy do zmienionego stanu prawnego. Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Trybunał Konstytucyjnego, wynikająca z art. 2 Konstytucji RP zasada państwa prawnego, a zwłaszcza zasady zaufania obywatela do państwa, pewności prawa oraz ochrony praw nabytych nakazują takie wprowadzanie w życie nowych przepisów, by ich adresaci dysponowali dostateczną ilością czasu na odpowiednie pokierowanie swoimi sprawami i dostosowanie się do zmienionej sytuacji prawnej. Należy mieć na względzie, że analizowana ustawa jest obszernym aktem prawnym, wprowadzającym do systemu prawnego szereg nowych instytucji wiążących się z nowymi obowiązkami nakładanymi na jej adresatów.

Poprawki o charakterze doprecyzującym:

- 1) w art. 106 w ust. 5 wyrazy „w prawie o wykroczeniach” zastępuje się wyrazami „w ustawie z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2013 r. poz. 482, z późn. zm.)”;
- 2) w art. 131 w ust. 3 wyrazy „o postępowaniu egzekucyjnym w administracji” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji”;

Maciej Telec

Główny legislator